

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Πέμπτη 21 Ὀκτωβρίου 1948 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος β'. Ἀριθ. 58—Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 500

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 12.000

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.50—Ἐτησίᾳ δολ. 5

ΕΠΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ

Ἡ Μαρτυρικὴ Ἑλλάς πικρῶς δοκιμάζεται. Ἀπε-
δύθη εἰς ἀγῶνα πρωτοφανῆ διὰ τὴν ἱστορίαν της. Πο-
λεμὰ ἀπὸ τοῦ 1940 συνεχῶς καὶ ὑπέστη παντὸς εἶδους
στερησεις καὶ ἐξευτελισμούς· κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπερ-
τριτοῦς ἐχθρικής κατοχῆς. Ὅλαι αἱ τάξεις προσεφερον
θυσίας. Ἦδη μάχεται εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς αἱματοβαμ-
μένης γῆς καὶ χιλιάδες ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐκπατριζοῦνται.
Μᾶς κατέχει δὲ ὡς ἐκ τρούτου θλίψις καὶ ἀδμονία.

Ἀγαγε εἰκὴ καὶ ὡς ἐτυχε μᾶς εὖρον οἱ χαλεποὶ αὐτοὶ
καιροί ; Τὰ παθήματα αὐτὰ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος
εἶναι ὅλως τυχαία ; Ὁχι. Οἱ χριστιανοὶ δὲν σκέπτονται
ἔτσι. Δὲν πιστεύουν εἰς τὴν τύχην. Τύχη θὰ πῇ ἀγνοία
πραγμάτων. Πιστεύουν ὅτι τὸ ἔθνος μᾶς ἐνεπλάκη εἰς
πειρασμούς, οὓς ἐπέτρεψεν ἡ Μεγάλῃ Βουλῇ τοῦ Ὑψίστου,
διὰ νὰ φέρῃ ἕνα ἕκαστον καὶ ὁμοῦ ὅλον τὸ ἔθνος εἰς
συναίσθησιν, εἰς μετάνοιαν. Τὸ θεῖον ρητὸν τοῦ προφή-
του Ἡσαΐα : « Ἐάν θελήσητε καὶ εἰσακουστέ μου τὰ
ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγετε· εἰδὲ μὴ θελήσετε μὴδὲ εἰσακου-
στέ μου μάκαιρα ἡμᾶς κατέδετα », ἐφαρμόζεται πλήρως
ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μᾶς τούτων.

Ὁ ἐξαγγελθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ Ἐθνικὸς
Συναγερμὸς, οἱ παντὸς εἶδους ἔρανοι καὶ βοήθεια, καὶ
γενικῶς ὅλα τὰ μέτρα, ἅπανα ἐλήφθησαν καὶ λαμβά-
νονται ὑπὸ τοῦ Κράτους, πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἐπιτυχὴ
ἀποπεράτωσιν τοῦ ἀγῶνος, εἶναι ὄντως τὰ ἐπιβαλλό-
μενα ἐκ τῶν περιστάσεων. Ἀλλὰ μόνον αὐτὰ δὲν εἶναι
ἀρκετὰ, ἐφ' ὅσον δεχόμεθα ὅτι ἡ αἰτία τῆς κακοδαιμο-
νίας αὐτῆς ἔχει βαθύτερα τὰ αἷτια. Ἐφ' ὅσον πιστεύ-
ομεν ὅτι οὕτως ὁρίζεται ἡ τάξις τῶν πραγμάτων ὑπὸ
τοῦ Θεοῦ Κατόπιν δηλαδὴ τῆς παραβάσεως τῶν ἐντο-
λῶν Του, νὰ ἐρχόνται χρόνοι πονηροὶ καὶ δύσκολοι.
Καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας ἀκόμη εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ ἔθνη
ὑπέστησαν παρακμὴν καὶ πτώσεις κατόπιν προσηγηθείσης
ἐξαχρειώσεως τῶν ἡθῶν. Ἐπομένως πᾶσα παράβασις
τοῦ ἡθικοῦ νόμου ὡς ἐπιφέρουσα ἐκλυσιν τῶν ἡθῶν
καὶ διαφθοράν, θὰ δημιουργήσῃ θάττον ἢ βράδυνον καὶ
ἐξωτερικὴν καταστροφὴν εἴτε ἀτομικὴν εἴτε γενικὴν.

Μὰ συμβαίνει τοιοῦτον τι εἰς τὴν πατρίδα μᾶς ; Οὐ-
δεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὑπάρχει, ὅτι καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς
ὑπάρχουν πιστοὶ καὶ ἰσως καὶ πολλοί, τῶν ὁποίων σκο-
πὸς τῆς ζωῆς-των εἶναι ἡ θρησκεία, καὶ οἱ ὅποιοι ἀν-
θίστανται κατὰ πάσης γενικῶς διαφθορᾶς. Ἀλλ' οἱ τοι-
οῦτοι συμπίπτουν καὶ ἀδυνατοῦσι πρὸ τοῦ πλήθους
ἐκτὸς ὁλίγων καὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων νὰ γενικευ-
σῶσι καὶ ἐφαρμόσωσι τὰς ἀρχὰς των. Ἐπιβάλλεται ἐπο-
μένως πρὸ τῶν ὀδυνηρῶν περιστάσεων πού διερχόμεθα,
εἰς ἕκαστος, νὰ ἐρευνήσῃ τὰ καθ' ἑαυτὸν καὶ νὰ ἐνστερ-

νισθῇ τὴν πίστιν, ἣν ἐξαιρετικῶς ἐχάρισεν εἰς τὸ Ἑλλη-
νικόν ἔθνος ὁ Θεός, καὶ νὰ ἀνανείψῃ ἐκ τῆς κατεχού-
σης αὐτὸν αἰσθητικῆς κατωτερότητος, διὰ τῆς ἠθικῆς
του δὲ ἐπιβολῆς νὰ μὴ παύσῃ νὰ ἐργάζεται ἐκ παραλ-
λήλου καὶ πρὸς τὰ ἄλλα καθήκοντά του ὡς πολίτου, διὰ
τὴν ἠθικὴν ἐξύψωσιν τοῦ συνανθρώπου του. Πρὸ παντὸς
δὲ διὰ τοῦ Χριστιανικοῦ του παραδείγματος νὰ ἐμπνέῃ
τὴν ἀγάπην καὶ νὰ βοηθῇ τοὺς ἐχοντίας ἀνάγκην ἐκ τοῦ
ψυχικοῦ καὶ ὁλικοῦ του πλοῦτου.

Οἱ γονεῖς, οἵτινες εἶναι οἱ συντελεσταὶ τῆς μελλον-
τικῆς κοινωνίας, νὰ διδάσκουν εἰς τὰ τέκνα των, τὴν
ἀγνότητα, τὴν λιτότητα, τὴν ταπεινότητα καὶ τὴν ἀμνη-
σικαλίαν, διὰ τῶν ὁποίων διαπλάσσονται τὰ χρηστὰ
ἦθη. Ἡ διδασκαλία δὲ αὕτη νὰ μὴ εἶναι μόνον θεωρη-
τικὴ, ἀλλὰ νὰ ἐπικυροῦται διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν.

Τὸ Σχολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον σφυρηλατεῖται καὶ δια-
πλάσσεται ὁ χαρακτήρ, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰ ἄλλα μα-
θήματα νὰ ἐνισχύσῃ τὸ παιδί μὲ περισσοτέρας θρησκευ-
τικὰς γνώσεις, ἐμπνέον τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ψυχὴν του,
καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν ὕλην, ἵνα μὴ καταστῇ δούλος τῶν
γῆινων ἐπιθυμιῶν καὶ ὀρέξεων, ὑποτάσσον οὕτω εἰς τὸ
σῶμα τὸ πνεῦμα του.

Οἱ δὲ πνευματικοὶ πατέρες, οἱ μεγάλοι αὐτοὶ παι-
δαγωγοὶ τῆς κοινωνίας, ὡς ἔχοντες θεῖαν ἐξουσίαν καὶ
μεγάλην πνευματικὴν δύναμιν, νὰ μὴ ὀκνοῦν ὅταν εὐ-
ρίσκονται πρὸ μίας ψυχῆς κατερειπωμένης. Νὰ ἐκτελοῦν
τὸ ὕψιστον τοῦτο ὑπόδειγμα τῆς ἱερωσύνης μετ' ἐπιγνώ-
σεως καὶ φόβου Θεοῦ. Ὑπέχουσι δὲ μεγίστην εὐθύνην
διὰ τὴν ψυχικὴν ξηρασίαν καὶ ἀθλιότητα τῶν χριστι-
ανῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι προσερχόμενοι ἐνώπιόν των, δὲν
τυγχάνουσι τῆς πρεπούσης πνευματικῆς ἀναγεννήσεως.

Καὶ γενικῶς ἅπαντες οἱ ἔχοντες ἐπίγνωνσιν τοῦ
προορισμοῦ μᾶς, νὰ πολιτευθῶμεν καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν
εἰς τὴν προτέραν ἡμῶν ἀυστηρότητα καὶ ἀπλότητα τῶν
ἡθῶν, διότι παρασυρθέντες ἀπὸ τὸ νεωτερικὸν πνεῦ-
μα καὶ ὁλιστικὰς θεωρίας ἐξημιώθημεν σημαντικῶς καὶ
ἐπλήγημεν ἀνεπανορθώτως.

Ἡ Θεὰ Πρόνοια ἐπέτρεψεν τὰς δοκιμασίας αὐτὰς
καὶ τὰς θλίψεις, πρὸς πνευματικὴν καρποφορίαν καὶ ἡ-
θικὴν μεταμόρφωσιν τῶν ἀποστησάντων μὲν, ἀλλ' ἀγα-
πωμένων ὑπ' αὐτῆς τέκνων.

Ἦδη δὲ διὰ τῶν κακῶν τούτων ζητεῖ τὴν ἐπαναφορὰν,
τὴν μετάνοιαν. Ὅταν ἐκδηλώσωμεν ταυτὴν τὸ ἡμέτερον
ἔθνος θὰ νικήσῃ καὶ θὰ ἀνακτήσῃ τὴν προτέραν εὐ-
κλειαν καὶ δόξαν. Ἀς ἀποδόσωμεν λοιπὸν τὸ ταχύτερον
ὅ, τι μᾶς ζητεῖται.

Κ.

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ

MARTYΡΙΟΣ ΖΟΥΛΙΑΣ

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσιν
(Σολωμὸν)

Εἰς τὸ περιβάλλον τῆς νυκτερινῆς ἡρεμίας καὶ γαλήνης τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν, τῆς 11-10-48 ἀνεχώρησε διὰ τοὺς κόσμους τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁ ἀρχιμανδρίτης Μαρτύριος Ζούλιας. Τὸ ἄγγελμα αὐτό ἐπέπεσε ὡς νέφος πυκνὸν ἐπὶ πάντων τῶν ὀρθοδόξων, οἱ ὅποιοι τὸν ἠγάπον καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο γνωστὸς. Προεκάλεσε δὲ συγκίνησιν καὶ λύπην πρωτοφανή. Πένθος βαρὺ ἐπέκαθη ἐπὶ τῶν ψυχῶν δλων καὶ δάκρυα ἀφάτου ὁδύνης κατεπλημύρισαν τοὺς ὀφθαλμοὺς μας. Μόλις τὸ θλιβερόν μήνυμα διεδόθη, πλήθη πιστῶν κατήρχοντο εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ, ὅπου ἐφημέρευε, διὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὸ ἱερὸν τοῦ σκηνος καὶ νὰ προσθέσουν τοὺς γόους τῶν εἰς τοὺς θρήνους τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸν ναὸν πιστῶν.

Ἐνωρίτατα ἐγέμισε ὁ Ναὸς καὶ οἱ πέριξ αὐτοῦ χώροι ἀπὸ κλαίοντες καὶ κλαιούσας καὶ τῶν ὁποίων ἡ πένθιμος κραυγὴ τῶν «ποῦ πηγαίνεις πατέρα μας καὶ μᾶς ἀφίνεις» κατεξέσχιζε τὴν καρδίαν καὶ τῶν πλέον ἀδιαφόρων τύπων. Ἡ ὅλη σκηνὴ εἶχε τὸν χαρακτῆρα λαϊκοῦ προσκυνήματος, ἐνῶ ἡ θλιβερὰ κωδωνοκρουσία τοῦ Ναοῦ ἤχει, ὡς ἀντίλαλος ἀπεράντου πόνου.

Τὸ ἀπόγευμα κατέφθασε συμπασα ἡ Σύνοδος μετὰ πολλῶν ἱερέων. Ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ἔλαβον χώραν σκηναὶ ἀπεράντου μεγαλείου, στοργῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν μεταστάντα. Αἱ ἱεραὶ ὑμνωδαὶ ἐξήρχοντο τοῦ στόματος ὡς νεκρώσιμα ἄνθη ραντιζόμενα ἀπὸ τὴν δρόσον τῆς ἀγάπης, ἥτις πλουσία ἐπήγαγε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας. Θέαμα ἀφθάστου μεγαλοπρεπείας! Ὁ Θεὸς ἐτίμησε τὸν ἄξιον λειτουργὸν τοῦ ἐξ αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προσεφώνησε τὸν μεταστάντα,

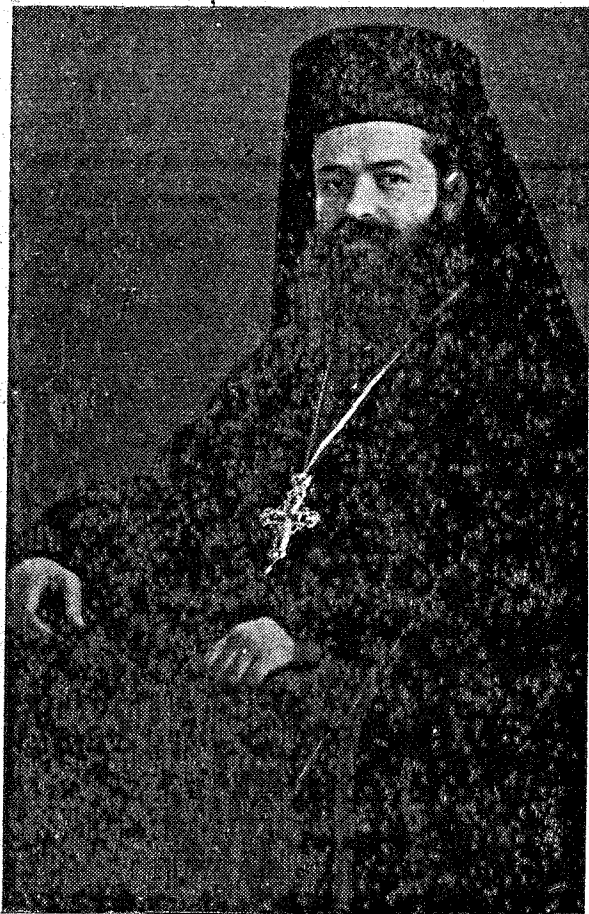
Αὐτὸς οὗτος ὁ Μακαριώτατος πρόεδρος Αὐτῆς, οὐτινος ὁ μεταστὰς ὑπῆρξε πολύτιμος συνεργάτης. Οἱ λόγοι του, ἐμπνευσμένα ἐγκώμια, μετὰ βίας ἐξήρχοντο καὶ διεκρίνοντο, ἀναμειγνύο-

μενοι μετὰ πνιγομένων λιγμῶν. Τὸν νεκρὸν ἐπίσης προσεφώνησεν καὶ ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφὸς Παναγιώτης Καλαμάκης, ὅστις προεκάλεσε πάταγον λυγμῶν καὶ στεναγμῶν εἰς τὸ ἄκρο ατήριον, ἀλλὰ καὶ ὁ ὁποῖος διὰ μιᾶς ὑπερόχου πνευματικῆς ἀνατάσεως, ἐμállάξε τὴν δυσμállακτον πληγὴν τοῦ πένθους.

Ἡ ἀποκορύφωσις δμως τοῦ πενθίμου μεγαλείου καὶ ἡ ἐκφρασις τῆς ἀπεράντου στοργῆς τοῦ ποιμνίου του, ἐξεδηλώθησαν κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ νεκροῦ. Ἡ πομπὴ ἐκκινήσασα τοῦ Ναοῦ κατηρθύνθη περὶ εἰς τὸ ἱερὸν μονύδριον τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου παρὰ τὸ Κουτσουκάρι. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς νεκρικῆς πομπῆς εὐρίσκοντο οἱ Σεβασμιώτατοι ἱεράρχαι, Ὁ Ἅγιος Μεγαρίδος καὶ Ὁ Ἅγιος Διαυλείας περιστοιχοῦμενοι ἀπὸ τὸν ἱερὸν κληρὸν.

Ἠκολούθη ἡ σωρὸς βασταζομένη ἐναλλάξ ἀπὸ 4 ἀνδρας ἐκ τῶν πνευματικῶν τοῦ τέκνων Ἐκατέρωθεν τῆς σωροῦ ἠκολούθουν κλαίοντα καὶ πενθηφοροῦντα τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ κατηχητικοῦ Σχολείου Εὐρυγγελιστρίας Καραβᾶ. Τὸ πλῆθος ἀπροσμέτρητον. Ὅθεν δὲ διήρχετο ἡ πομπή, κατέκλυζον τὰ πεζοδρόμια οἱ ἄνθρωποι θαυμάζοντες τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ πλῆθος. Οὕτω ὁ μεταστὰς καὶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀκόμῃ προσέδωκεν αἴγλην καὶ δόξαν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον ὑπερηγάπα.

...Καὶ τώρα ἡ μὲν ψυχὴ του ἀγάλλεται εἰς τοὺς κόσμους τῆς Ἀθανασίας καὶ τοῦ Φωτός, ἀπολαμβάνουσα τοὺς καρποὺς τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν ἀγώνων, τὸ δὲ σῶμα του ἀναταβεται εἰς



Ἡ Μορφὴ ποὺ δὲν θὰ ξεχασθῇ ποτέ

τὸ ἥσυχον περιβάλλον τοῦ ἡσυχαστηρίου, εἰς τάφον ἐντός τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ ἐπιβλητικὸν μεγαλεῖον τῆς τελευταίας πρὸς τὸν τάφον πορείας ὑπῆρξεν ἀνάλογον καὶ ἰσάξιον τῆς προσωπικῆς ἀξίας τοῦ μεταστάντος. Ὁ ἀρχιμανδρίτης Μαρτύριος ἐκλεκτὸς καρπὸς τῆς Μητροῦς τοῦ Ἑλένης, ἐνωρίτητα ἐξ αὐτῆς τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ἠκολούθησε τὴν Μοναχικὴν Πολιτείαν. Ἡ Ἐκκλησία ἀντιληφθεῖσα καὶ διαγνώσασα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νεαροῦ μοναχοῦ Μαρτυρίου, σπάνια προσόντα καὶ ἐκλεκτὰς ἀρετάς, τὸν ἐκάλεσε διὰ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ καθήκοντα ἐργάτου καὶ ποιμένου. Οὕτω ὁ νεαρὸς μοναχὸς ἀναδεικνύεται διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, Διάκονος καὶ ἐν συνεχείᾳ Πρεσβύτερος.

Ὡς Πρεσβύτερος ἀναπτύσσει λαμπρὰν δρᾶσιν. Μὲ κέντρον πάντοτε τὴν θεῖαν λατρείαν, τὴν ὁποίαν ἐτέλει μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ, προκαλὼν τὴν πνευματικὴν ἑξαρσιν τοῦ ἐκκλησιασματος, ἐργάζεται νυχθημερόν. Ἐξομολογεῖ καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου νέας καὶ νεάνιδας ἀποπλανηθέντας. Ομιλεῖ καὶ διδάσκει, ἀλλὰ καὶ νοθεύει ἕναν ἑκαστον ἐκ τοῦ ποιμνίου του. Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱ. Συνόδου περιέρχεται τὰ διάφορα παράρτηματα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐνδυναμῶ εἰ. Ἡ Κάρυστος, προσωπικὸν του τρόπον τινὰ δημιουργήμα, οὐδέποτε θὰ τὸν λησμονήσῃ.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης ὁμῶς Μαρτύριος διακρίνεται καὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν του εὐρύτητα. Φρονῶν ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἱερέως δὲν περιορίζεται εἰς τοὺς τοίχους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ὀφείλει νὰ δώσῃ ἐξετάσεις εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν, ἐργάζεται καὶ ὡς κοινωνικὸς ἐργάτης, εἰς τὸν πρακτικὸν καὶ θεωρητικὸν τομέα. Οὕτω ἐνισχύει ἠθικῶς τὰς προσπάθειας τῆς Ἐνώσεως Νέων Γ.Ο.Χ., καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἐδραίωσιν μονίμου διὰ νέους φροντιστηρίου ἐν Πειραιεῖ. Βοηθεῖ καὶ ἐνισχύει τὴν ἰδρυσιν Κατηχητικοῦ Σχολείου ἐν τῷ Ναῶ τοῦ.

Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἀναδεικνύεται ἀφθαστος εἶναι ὁ τομεὺς τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας. Παντοῦ πρῶτος. Εἰς τὸν μεγάλον βομβαρδισμόν τοῦ Πειραιῶς κατὰ τὰ ἔτη τῆς Κατοχῆς, εὐρέθῃ, ὅπως καὶ πολλοὶ πρόσφυγες Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας. Τότε τίθεται ἐπὶ κεφαλῇς τῆς συστάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πρ. Φλωρίνης κ.κ. Χρυσοστόμου, συνεργεῖ διὰ τὴν συλλογὴν ἐράνων. Συνεργασθεὶς τότε μὲ τὴν Ἐνωσιν Νέων τῆς ὁποίας ἦτο μέλος, ἀπέδωσε καρποὺς ἐκλεκτοῦς. Κανεὶς ἐκ τῶν βοηθῶν του δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν Καθαρὰν ἐκείνην Δευτέραν τοῦ ἔτους 1943, εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς.

Εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ ἐπένδυσις χιλιάδων ἀπόρων καὶ τροφοδοσία πολλῶν πενήτων κατὰ τὰς μεγάλας τῆς χριστιανωσύνης ἐορτάς. Μεταξὺ τῶν ταλάντων ποῦ τοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Θεὸς ἦτο καὶ ἡ ἀπέραντος εὐσπλαχνία. Ἦρκει ἡ ἔκφρασις τῆς τοιούτης ἐπιθυμίας διὰ νὰ ἐξευρεθῶσιν πάραυτα οἱ πόροι. Ἦτο ὁ κινητήριος μοχλός.

Ἡ τελευταία του δὲ ἐπιτυχία, ἡ ὁποία ἐτίμησε τὴν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ., ὑπῆρξεν ἡ ἐπισκέψις τοῦ Νοσοκομείου Ρίμινι. Ἡ πλουσία παρασκευὴ τῶν δεμάτων, ὁ ρυθμὸς τῆς ἐργασίας, ἡ στοργὴ του πρὸς τοὺς τραυματίας, ἦσαν ἀνοδείξεις τοῦ ψυχικοῦ του θαυροῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὡς ἄτομον μακρὰν τῆς προσοχῆς τῆς κοινωνίας ἐξήσκει τὴν φιλανθρωπίαν. Πόσοι εἰς τὸ πρόσωπόν του εὗρισκον τὸν προστάτην των! Οὐδέποτε ἐσκέπτετο τὰς ἀτομικὰς του ἀνάγκας. Τὸ χερί του μόνον μίαν κίνησιν ἐξέμαθε, τὴν κίνησιν τῆς ἐλεημοσύνης. Τὸ χάρισμα αὐτοῦ τῆς ἐλεημοσύνης κατέστησε τρυφερωτάτην τὴν καρδίαν του. Διηγούντι ἀπὸ τὸ στενὸν του περιβάλλον, οἱ κατὰ τὰς ἐπισκέψεις (αἱ ὁποῖαι ἦσαν σπάνιαι καὶ σύντομοι) μετὰ βίας ἐδέχοντο τὰ γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔτρωγε ἀλλὰ ἐφύλλασσεν. Καθ' ὁδὸν δὲ ἔσπευδε νὰ τὰ προσφέρῃ σὲ κανένα μικρὸ παιδάκι, διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν χαρὰ τοῦ λαμβάνοντος.

Ἀλλὰ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μαρτύριος ἦτο καὶ ὁ ἰδωδὴς ἱερεὺς τοῦ ἀγῶνος. Εἶναι ἴσως ὁ μόνος ἱερεὺς

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΓΚΡΙΤΩΝ ΑΠΟΦΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

(Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας
«*ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ*»)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὰ διάφορα γραπτὰ μνημεῖα, ἅτινα κατέλειπεν ὁ Πατριάρχης Μελέτιος ὁ Πηγᾶς καὶ δημοσιεύονται ἐν τῷ ἀνωθι φυλλαδίῳ, προκειμένου περὶ ἡμερολογίου, εὐρίσκομεν ὡς κεντρικὴν ἰδέαν τὸ ὅτι πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ ἐν τούτῳ τοῖς πατράσιν ἡμῶν. Τὴν ἰδέαν ταύτην βεβαίως ὁ περικληθεὶς Πατριάρχης βασίζει ἐπὶ τοῦ φόβου, ὅτι, ἀποδεκτοῦ ἁπαξ γενομένου τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, θὰ ἐγένετο ταῦτοχρόνως παράβασις καὶ τῶν περὶ πασχάλιον κανόνος ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀ' Οἰκ. Συνόδου δεδογμένων, ἀλλὰ καὶ, ἀνεξαρτήτως τοῦ φόβου τούτου, ὁ Μελέτιος ὁ Πηγᾶς εἶχεν ἐπιπροσθέτως τὴν γνώμην, ὅτι δὲν ἔπρεπε οὐδὲ κατὰ

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ὁ ὁποῖος ἐκτός τῶν ὑποσχέσεων τῆς παρθενίας καὶ τῆς ὑπακοῆς, ἐτήρησε καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἀκτιμωσύνης. Ὅχι μόνον δὲν ἐγένετο ἰδιοκτήτης οἰκίων ἢ κτημάτων, ἢ μοναστηρίων ἀλλ' οὐδέποτε ἐδέχθη μισθὸν ἐκ τῆς ἐνορίας του. Ἐνα μικρὸ σπιτάκι εἰς τὸ ὁποῖον ἔμενε μὲ τὴν μαννοῦλα τοῦ, τὸ ἐπλήρωσε ἡ ἐκκλ. ἐπιτροπὴ κατόπιν ἐπιμόνου ἀξιώσεως τῆς. Σπανιώτατον φαινόμενον! Ἦτο διαρκῶς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Συνόδου. Ὅσακις δὲ τὸ κέντρον ἐξήγη οικονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐνοριῶν πρῶτος ἔσπευδε καὶ ἐναπέθετε τὰς πλουσιωτάτας εἰσπράξεις τῆς ἐνορίας του.

Τέλος ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μαρτύριος ἦτο καὶ ὁ εὐλικρινὴς φίλος. Ψυχὴ ἄγνη καὶ καρδία τρυφερὰ καθίστα εὐτυχεῖς τοὺς φίλους του μὲ τὴν συναναστροφὴν του. Τὸ μεδίαμα οὐδέποτε ἐσβέσθη ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Εὐπροσήγορος εἰς ὅλους, ἡγαπᾶτο ἀπὸ ὅλους, καίτοι εἰς τοὺς ἐλέγχους του, ἦτο ἐνίοτε ἀπότομος. Ἦτο ὁμῶς πάντοτε εὐλικρινής.

Ἰδοὺ εἰς ἀδρότάτας γραμμὰς ποῖος ὑπῆρξε ὁ ταξειδιώτης τῆς αἰωνιότητος. Ἡ ἀναχώρησις μὴς τοιαύτης προσωπικότητος, εἶναι ἀληθὲς ὅτι καθίστα δυσαναπλήρωτον τὸ κενὸν ποῦ δημιουργεῖται εἰς τὰς ψυχὰς μας.

Ματαίως θὰ ἀναμένωμεν νὰ ἀκούσωμεν τὴν ἡχηρὰν φωνὴν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπανιδῶμεν τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικὸν του παρὰστημα κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς τῶν Θεοφανείων. Οὐδέποτε θὰ συναναστραφῶμεν τὸν εὐλικρινὴ φίλον. Θὰ παύσῃ πλέον τὰ γραφεῖα τοῦ ἀγῶνος νὰ ἐπισκέπτεται ἀνιδιοτελὲς καὶ φανατικὸς ὑπέρμαχος τῆς ἰδεολογίας μας ἱερεὺς, ἔτοιμος διὰ πᾶσαν χάριν τῆς ἐκκλησίας θυσίαν.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Μαρτύριος ἀνεχώρησε καὶ μὲς ἀναμένει. Ἀπὸ τὸν τόπον δὲ τοῦ φωτός παρακολουθεῖ τοὺς πάντας. Ἡ ψυχὴ του πτερυγίζει μέσῳ ἡμῶν θωπεύουσα τὰ πρόσωπά μας. Διὰ τῆς βροντῶδους δὲ φωνῆς του, μὲς συνιστᾷ, ἐπαναλαμβάνων τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλλου «Θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται μὴ κλαίετε»...

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, τοῦ ὁποῦ ὑπῆρξε πολὺτιμος παράγων, εὐχεται οἱ πενιχροὶ αὐτοὶ λίθοι τῶν λόγων νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ὀγκώδεις καὶ λευκοτάτους μαρμαρολίθους, διὰ νὰ στηθῇ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἀναγνωστῶν του, τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ τεράστιον μνημεῖον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Μαρτυρίου.

Τὸ μνημεῖον αὐτὸ θὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς ὅλους, τὰ ὠραιότατα ἰδανικά τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τῶν ὁποίων ἐνσάρκωσις ὑπῆρξε ὁ ἀρχιμανδρίτης Μαρτύριος. Θὰ συνιστᾷ δὲ εἰς ὅλους ἐργασίαν χάριν τοῦ Ἀγῶνος, πειθαρχίαν εἰς τοὺς ἡγέτας, ἀγάπην πρὸς ἅπαντας.

Αὐτὸ δὲ θὰ εἶναι καὶ αἰώνιον μνημόσυνον.
Δακρυσμένους καὶ πονεμένους φίλους.

Αγιογραφικά Μελέται

BIBAIKAI ΜΟΡΦΑΙ

ΡΟΥΘ

*Ο πόνος της Νωεμίν υπήρξε μεγάλος. Ἐχασε τὸν σύζυγόν της καὶ τοὺς δύο υἱούς της. Εὐρέθη ξένη εἰς ξένον μέρος. Τόση ἦτο ἡ λύπη της, ὥστε ὅταν ἐπέστρεψε εἰς τὴν πατρίδα της, δὲν ἤθελε νὰ τὴν προσφωνοῦν μὲ τὸ ὄνομά της. «Μὴ δὴ καλεῖτέ με Νωεμίν, καλέσατέ με Πικράν».

Εἰς τὴν ἀπροσμέτρητον αὐτὴν θλίψιν της τὸ μόνον παρήγορον πρόσωπον, ἐστάθη ἡ Ρούθ. Τὴν περιβάλλει μὲ γλυκύτητα εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ πόνου της· τῆς παρέχει τὴν ἀγάπην της εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἀφάτου πτωχείας της. Κατ' οὐδένα λόγον δὲν τὴν ἀφίνει «θάνατος διαστελεῖ ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ». Χάριν αὐτῆς ἐγκυαλείται καὶ πατρίδα καὶ γονεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ τὰ πάντα.

Ἡ ὅλη δὲ θυσία αὐτὴ γίνεται χωρὶς ἐλαχίστην ἐλπίδα. Εἶναι βεβαία ἡ Ρούθ, ὅτι ἀκολουθοῦσα τὴν Νωεμίν ἐνταφιάζει ὅλας τὰς ἐλπίδας καὶ ὅλας τὰς νεανικὰς τῆς φιλοδοξίας.

Εἶναι ὅμως καὶ ἀποφασισμένη χάριν αὐτῆς νὰ ὑποστῇ τὰ πάντα, ἀκολουθοῦσα αὐτὴν μέχρι θανάτου. «Οὐ ἐάν ἀποθάνης ἀποθανοῦμαι, κάκει ταφήσομαι»

Καὶ τώρα αἱ δύο τοὺς εἰς τὴν Βηθλεέμ. Ἡ Ρούθ ἐργάζεται διὰ νὰ συντηρηθῶσιν. Ἡ ἐργασία της εἶναι εὐτελής. Ἀκολουθεῖ τοὺς θεριστὰς καὶ συλλέγει στάχυα. Ἐργασία κοπιώδης διὰ τὴν ὅποιαν ἴσως δὲν ἦτο γεννημένη, Ἐργασία ὅμως τὴν ὅποιαν ὑπηγόρευε ἡ ἀγάπη της καὶ ὁ σεβασμὸς της πρὸς τὴν Νωεμίν.

Πόσον μεγάλας θυσίας ἐμπνέει ἡ ἀγάπη! Δὲν εἶναι ὅμως μόνον φιλεργος ἡ Ρούθ· εἶναι καὶ ἐνάρτεος. Οὕτω ἡσυχά ἐργάζεται χωρὶς συζητήσεις· νεανὺς ὥραια δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ συναψῇ γνωριμίας, αἱ ὅποιαι ἴσως καταλήξουν εἰς ἡθικὰ καὶ κοινωνικὰ ναυάγια. Σοβαρά, ἀξιοπρεπῆς, σεμνотά ἡ προκαλεῖ τὸν σεβασμὸν ὄλων. Ὁ Βοόζ ὁμολογεῖ «Εὐλογημένη σὺ τῷ Κυρίῳ θυγάτηρ, ὅτι ἡγάθυνάς τὸ ἔλεός σου τὸ ἔσχατον ὑπὲρ τὸ πρῶτον, μὴ πορευθῆναι σε ὀπίσω νεανίων, εἴτοι πτωχὸς εἴτοι πλούσιος». Τὶ ἀνεκτίμητα προσόντα, γὰρ μιαν νέαν! Ἀπαρίθησέ τα ἀναγνώστα μου! Σοβαρότης, σεμνότης, ἀγάπη καὶ θυσία διὰ τὸν πονεμένον, ἐντιμὸς καὶ κοπιώδης ἐργασία.

Καὶ τί φρονεῖς ἀναγνώστα; Δὲν προσεῖλκυσε τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ; Ὡ! πλουσίως. Ὁ πανίσχυρος καὶ βαθύπλουτος Βοόζ, θαυμάσας τὸ ψυχικὸν κάλλος τῆς σεμνῆς αὐτῆς κόρης τὴν ἔλαβε σύζυγόν του. Τὴν ἀνεβίβασε εἰς ὕψηλόν ἐπίπεδον, τὴν κατέστησε Κυρίαν.

Ἐάν ὅμως θυσιάζουσα τὴν σεμνότητά της καὶ ἐγκυαλείπουσα τὴν σοβαρότητα ἐπεχειρεῖ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ Βοόζ δι' ἀσέμνων βηματισμῶν, διὰ προκλητικῶν κινήσεων, δι' εὐτραπέλων συζητήσεων, τί θὰ ἀπεκόμιζε; τὴν ἀηδίαν του, τὴν ἀποστοφὴν του καὶ θὰ κατήντα ἴσως εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀμαρτίας.

Πόσον νικᾷ ἡ ἀρετὴ! Πόσον θρ ἀμβεύει ἡ σωφροσύνη!

Θὰ ἐρωτᾷς ἴσως ἀναγνώστα μου: Ποία αἰτία τὴν συνέδεσε μὲ τὴν Νωεμίν; τυχαίως τὴν ἐγνώρισε; Μάθε λοιπόν: Ὁχι. Ἦτο σύζυγος τοῦ υἱοῦ τῆς Νωεμίν, ἦτο νύμφη της. Θὰ ἐκπλαγῇς δὲ πληροφορούμενος πόσον ἀρμόνικην καὶ θυμασίαν σχέσιν μεταξὺ Πενθερᾶς καὶ Νύμφης. Εἶναι δὲ ἄξιον θαυμασμοῦ ὅτι ὁ δεσμὸς αὐτὸς ἐνισχύεται μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ.

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς θρησκείας. Κατὰ κανόνα τὰ πλεον ἄσυμβιβαστα πράγματα εἶναι ἢ πεθερὰ καὶ ἡ νύφη. Γιατὶ ὅμως; Διότι καὶ αἱ δύο οἰστρηλατοῦνται ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν. Ἐκάστη ζητεῖ τὰ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐγράφη εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὅτι ἡ Ἐνότης τῆς πρώτης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἀπέτελεσε τὴν ἀρραγὴν βάσιν τῆς Νίκης καὶ τοῦ Θριάμβου αὐτῆς. Εἰς τὸ σημερινόν ἄρθρον θὰ ἀναπτυχθῇ καὶ ἕτερον ἀξιόλογος τῆς Ἐνότητος συνέπεια, ἡ φιλανθρωπικὴ Δράσις τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸς αὐτός ὁ Θεὸς Ἰδρυτὴς τῆς ἐνδιεφερόσης καὶ διὰ τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω διὰ τὸν θαυμάτων ἀπεκαθίστα τὴν ὑγίαν τὸν ἀσθενῶν, ἐγέμισε μὲ ἰχθεῖς τὰ δίκτυα τὸν ἐπαγγελματιῶν ἀλιέων, ἐξησφάλισεν τὴν ὑλικὴν τροφὴν εἰς τοὺς νήστευς ἀκροάτας του, ἐν τῇ ἐρήμῳ. Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἐστάθη ἡ βασικὴ προϋπόθεσις, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν τῆς Φιλανθρωπικῆς δράσεως καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ. Συγχρόνως δὲ ἡ ἀξίωσις του ἡ διατυπωθεῖσα ὡς κανὼν διαχωρισμοῦ τὸν δικαίων ἀπὸ τοὺς ἀδίκους κατὰ τὴν μέλουσαν κρίσιν (Ματθ. 25, 35-46) ἀπετέλεσε τὸ κίνητρον καὶ τὴν ἀφετηρίαν τῆς κοινωνικῆς ἐξορμήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἦτο λοιπὸν ἐπόμενον καὶ φυσικὸν ὁ Θεοσῦστατος Ὁργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Παλλάδιον τοῦτο τῆς διδασκαλίας Του καὶ ταμιούχος τῆς Χάρτος Του, νὰ ἀναπτύξῃ ἀξιόλογον φιλανθρωπικὴν δράσιν καὶ νὰ θέσῃ τὰς βάσεις τοῦ Χριστιανικοῦ Κοινωνισμοῦ. Ἐάν στρέψωμεν τὸ βλέμμα εἰς τὴν μακαρίαν ἐκείνην περιόδον τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ Σωτὴρ διετήρει ἰδιαίτερον ταμεῖον εἰς τὸ ὁποῖον συνεισέφερον οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μαθηταὶ καὶ οἱ φίλοι Του καὶ τοῦ ὁποῖου ταμεῖου σκοπὸς ἦτο ἡ ἀνακούφισις τὸν πτωχῶν. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναφέρει ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος δὲν ἀντελήφθησαν τὸν ὑπαινεγμὸν, τὸν ἀναφερόμενον εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰού-
(Συνέχεια εἰς τὴν 6ην σελίδα)

ἐαυτῆς. Οὐδεμία ὀποχωρεῖ. Οὐδεὶς σεβασμὸς. Καὶ αἱ δύο βλέπουν τὸν ἄνδρα (ἡ μὲν τὸν υἱὸν της, ἡ δὲ τὸν σύζυγον) ὡς τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ γίνῃ ὑποχείριον τῶν ἀξιώσεων της.

Ἡ Νωεμίν ὅμως δὲν σκέπτεται οὕτω· ἀποκαλεῖ τὴν νύμφην της θυγατέρα καὶ τὴν μεταχειρίζεται ὡς θυγατέρα. Οὕτω δὲν ἐγείρει παραλόγους ἀξιώσεις. Παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν πατρίδα της, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της. Ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν εὐτυχίαν της καὶ τὴν ἐπιδιώκει. Σέβεται τὴν σκέψιν της καὶ ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα τῆς πρωτοβουλίας της. Δὲν τὴν διαβάλλει εἰς πόν ὑλὸν της, ὅταν ἔζη, οὔτε ἐπιθυμεῖ νὰ διαταράξῃ τὴν ἀρμονίαν τῶν συζυγικῶν τῶν σχέσεων.

Ἡ δὲ Ρούθ ἀγαπᾷ τὴν Νωεμίν, ὡς μητέρα της. Θυσιάζει χάριν αὐτῆς τὰ πάντα. Ὑπακούει εἰς αὐτὴν καὶ τὴν σέβεται. Ἐργάζεται χάριν αὐτῆς. Ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα τῆς μητρότητος ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της. Καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της δὲν τὴν ἀφίνει μόνην.

Πραγματικῶς ὅταν τὸ φῶς τῆς θρησκείας καταυγάζῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, τὰ πάντα λαμβάνουν ἄλλην ὄψιν καὶ ἡ ἀγάπη ρυθμίζει ὅλας τὰς σχέσεις.

Κοινωνικά Ζητήματα

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Δι' ὀλίγων ἐξετέθη εἰς τὸ περασμένον φῶλον ἡ εὐθύνη τῶν γονέων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς σχολικῆς ζωῆς τῶν τέκνων τῶν. Εὐθύνη τεραστία, ἡ ὁποία ἐξαντλεῖται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις : ἀγρύπνος παρακολούθησις τῶν τέκνων καὶ πνευματικὴ καθοδήγησις αὐτῶν.

Δὲν θὰ εἶναι ὅμως διαρκῶς μαθηταὶ τὰ τέκνα μας. Θὰ ἐγκαταλείψουν τὰ μαθητικά ἐδῶλια καὶ θὰ καταλάβουν θέσεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἡ πλέον λοιπὸν σημαντικὴ στιγμή εἰς τὴν ζωὴν τῶν εἶναι αὕτη. Ὡς ἐκ τούτου δὲ πρέπει μετὰ πάσης σοβαρότητος νὰ ληφθῶσιν αἱ δέονσαι ἀποφάσεις. Αἱ ἀποφάσεις αὗται θὰ βαρύνουν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων μας, θὰ ἔχουν κοινωνικὴν βαρύτητα καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπηρεάσουν καὶ τὴν πνευματικὴν τῶν ἐξέλιξιν τὴν ψυχικὴν τῶν σωτηρίαν. Κέντρον καὶ σκοπὸς τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν εἶναι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐπάγγελμα δὲ ὡς γνωστὸν εἶναι ἡ διὰ βίου ἐπιτέλεσις μιᾶς ἐργασίας, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν μέσων τῆς ζωῆς καὶ προαγωγὴν τῶν κοινωνικῶν σχέσεων. Ἀναλύοντες τὸν ὁρισμὸν αὐτόν, παραθέτομεν πρὸς ἀκριβεστέραν κατανόησιν, τὰ οὐσιώδη χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα. 1) ἐπιτέλεσις ἔργου 2) βιοποριστικὸν μέσον 3) κοινωνικὴ σκοπιμότης.

Ἡ ἐπιτέλεσις ἔργου ἀπαιτεῖ προαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν ὁρισμένων πνευματικῶν καὶ σωματικῶν ἰκανοτήτων. Ὁ βιοπορισμὸς (ἡ ἐξασφάλισις τῶν μέσων διὰ τὴν ζωὴν) ἀπαιτεῖ ἐξασφάλισιν εὐνοϊκῶν καὶ ὑγιεινῶν ὁρων ἐργασίας, προσέτι δὲ ἀνάπτυξιν εἰδικῶν σχέσεων, ὥστε ὁ ἐργαζόμενος εἰς ἓν ἐπάγγελμα νὰ ἀπολαμβάνῃ καὶ νὰ ζῇ κατὰ τρόπον ἀξιοπρεπῆ. Ἡ κοινωνικὴ δὲ σκοπιμότης ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἐργαζόμενον, τὸ ἐπάγγελμά του νὰ εἶναι πηγὴ κοινωνικῆς ὠφελείας. Ἡ μᾶλλον ὁ ἐργαζόμενος νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν πρόοδον τῆς κοινωνίας.

Κατὰ τὰς σκέψεις λοιπὸν διὰ τὴν ἐκλογὴν ἐνὸς ἐπαγγέλματος πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἡ σωματικὴ καὶ ὑγιεινὴ κατάστασις. Εἶναι δὲ αὐτόχρημα ἐγκληματικὸν ἡ ἐκλογὴ ἐπαγγέλματος δυσαναλόγου πρὸς τὰς σωματικὰς δυνάμεις. Παραλλήλως δὲ πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἡ πνευματικὴ κατάστασις τοῦ ὑποψηφίου διὰ τὸ ἐπάγγελμα. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγομεν κλίσιν καὶ τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ὡς ἰδιαιτέρα ἐπιθυμία πρὸς μίαν ἐργασίαν, πρέπει νὰ παρακολουθῇται ἀγρύπνως ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ παιδιοῦ.

Κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἐνὸς ἐπαγγέλματος πρέπει νὰ ἀποκλείωνται σκέψεις, ἔχουσιν σχέσιν μὲ τὸν ἐγωϊσμὸν τῆς οἰκογενείας ἢ τοῦ ατόμου. Π. χ. νὰ ἐπιζητῇται ἡ ἱκανοποίησις ἐπιθυμίας τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς παρὰ τοῦ τέκνου, ξένης ὅμως πρὸς τὴν κλίσιν καὶ τὴν ὅλην ψυχικὴν συγκρότησιν τοῦ παιδιοῦ. Πρέπει ἐπίσης νὰ ἀποκλείεται, ἡ τοῦλάχιστον νὰ τίθεται ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ ὁ ὠφελιμιστικὸς παρά-

γων. Συζητοῦνται συνήθως τὰ κέρδη τὰ ὁποῖα ἐπιφέρει τὸ Α ἢ τὸ Β ἐπάγγελμα. Διὰ τῶν σκέψεων ὅμως αὐτῶν σκοπὸς τοῦ νέου τίθεται πλέον τὸ ὑλικὸν κέρδος καὶ ὄχι ἡ κοινωνικὴ σκοπιμότης τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἀλλοῦτε ἡ εὐσυνείδητος ἐπίδοσις εἰς ἓν ἐπάγγελμα ἐπιφέρει μοιραίως ἠθικὰ καὶ ὑλικά ὠφέλη εἰς τὸν ἐπαγγελλόμενον.

Καθῆκον τῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας εἶναι νὰ ἀναπτύξῃ ἐνωρίτατα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ παιδιοῦ: ὅτι ἐξασκῶν τις οἰονδήποτε ἐπάγγελμα, πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς παύουν νὰ ὑφίστανται αἱ διακρίσεις μεταξὺ σπουδαίων καὶ εὐτελῶν ἐπαγγελμάτων. Καὶ πράγματι καὶ ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ σχολεῖον προσφέρει ἀξιόλογον ὑπηρεσίαν, καὶ ὁ ἱατρός εἰς τὴν κλινικὴν ἀλλὰ καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου, ὅστις μᾶς μεταφέρει εἰς τὴν ἐργασίαν μας καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὁδοκαθαριστής, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται μέρος τῆς δημοσίας ὑγείας. Κατὰ συνέπειαν οἰονδήποτε ἐπάγγελμα εἶναι ἀξιοσέβαστον, ἐφ' ὅσον διεξάγεται μὲ χριστιανικὴν εὐσυνείδησιν καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ συνόλου.

Μία ἄλλη κακία ἡ ὁποία πρέπει νὰ καταστραφῇ εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ παιδιοῦ καὶ ἡ ὁποία δυστυχῶς ὑπῆρξε καρπὸς τῶν ἐτῶν τῆς κατοχῆς εἶναι καὶ ἡ ἐπιθυμία δι' εὐκόλον πλουτισμόν. Ἡ καταβολὴ ὀλιγωτέρας προσπάθειας διὰ τὴν ἀπολαυτὴν περισσοτέρων ἀγαθῶν. Καὶ ἐξηγουόμεθα : Τὰ ὀλίγα ἀνθη εἰς τὰ κύνιστρα, ἡ τραγουδιστὴ ἑπαιτεία εἰς τὸ αὐτοκίνητον εἶναι ἐκδηλώσεις τῆς νοστοροπίας αὐτῆς. Ἡ ἀπόλυτος ἐπίσης θεραπεία τῶν ἀναγκῶν ἐκ μέρους τῶν γονέων δημιουργεῖ καὶ καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα αὐτό. Πρέπει νὰ ἀντιληφθῶσιν ἐνωρίτατα τὰ παιδιὰ μας τὴν σημασίαν καὶ τὴν κοινωνικὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀθανάτου ρητοῦ «κόποις κτῶνται τὰ ἀγαθὰ». Παραλλήλως δὲ πρέπει νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασίαν. Δὲν θὰ κάνουν δὲ ἄσχημα οἱ γονεῖς, νὰ ἀπασχολοῦν τὰ παιδιὰ τους κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς εἰς ἐλαφρὰς ἐργασίας, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ πρέπη νὰ προσφέρουν καὶ ἓνα ὄφρυον εἰς τοὺς γονεῖς, νὰ ἀγοράσουν καὶ ἓνα πρᾶγμα χρήσιμον διὰ τὴν σχολικὴν τους ζωὴν, νὰ βοηθήσουν καὶ ἓνα συνάνθρωπόν των.

Τέλος κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ φύλον. Ἄλλη ἐπαγγελματικὴ κατεύθυνσις πρέπει νὰ δοθῇ στοῦ κορίτσι καὶ ἄλλη στοῦ ἀγόρι.

Εἴμεθα κατ' ἀρχὴν ἐναντίον τοῦ ξεσητώμοῦ τῆς γυναικός. Περιβάλλον καὶ βασιλεῖον τῆς γυναικός εἶναι τὸ σπῆτι. Ὡς ἐκ τούτου ἐνωρίτατα πρέπει νὰ καλλιεργῇται ἡ μητρότης καὶ ἡ ἀγάπη διὰ τὴν οἰκογένειαν. Εἰς περίπτωσιν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλεται νὰ ἐργασθῇ ἓνα κορίτσι, τότε τὸ ἐπάγγελμα πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὴν

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

δα «ἐπὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε Ἰούδας, ὅτι λέγει αὐτῷ Ἰησοῦς ἀγόρασον ὧν χρεῖαν ἔχομεν εἰς τὴν ἐορτήν, ἢ τοὺς πετωχοὺς ἵνα τι δῶ» (Κεφ. ιγ' 30).

Ἐν συνεχείᾳ ἡ πρώτη Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐσημάτισε μίαν οικονομικὴν βάσιν ἀπὸ τὰς ἐκουσίας προσφορὰς τῶν πιστῶν (περὶ ὧν ὁ λόγος εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρον). Αὐτὸ δὲ τὸ οικονομικὸν ἀπόθεμα διεδίδετο εἰς τοὺς πιστοὺς ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν των. «Διεδίδετο δὲ ἐκάστῳ καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχεν» Πράξ. 4. 35.

Ὁ Παῦλος, καὶ κατ' ἀναλογίαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, εἰς τὰς περιουσίας των συνέλεγε χρήματα καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα διὰ τῶν ὁποίων ἀνεκούφιζε τὰς ἀνάγκας χριστιανῶν πολεμοπλήκτων ἢ ἐπιδημιοπλήκτων περιοχῶν. Αὐταὶ ἦσαν αἱ περιφημοὶ «Λογίαι». «Περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς ἁγίους, ὥσπερ διέταξα ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε. Κατὰ μίαν Σαββάτου ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐδοῶται ἵνα μὴ ὅταν ἔλθω τότε λογίαι γίνωνται. Ὅταν δὲ παραγένωμαι, οὓς ἂν δοκιμάσητε δι' ἐπιστολῶν, τοὺτους πέμψω ἀπενεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς Ἱερουσαλήμ». (Α' Κορ. 16, 1—4). Εἰς τὰς ἀνωτέρω συστάσεις, τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου, διαβλέπομεν τὸν σκελετὸν καὶ τὰ κεντρικὰ στοιχεῖα τῆς Χριστιανικῆς Φιλανθρωπίας. Οὕτω εἰς ἕκαστος ἐκ τῶν χριστιανῶν, εἶχεν ἀτομικὸν φιλανθρωπικὸν ταμεῖον. Εἰς αὐτὸ ἐναπέθετε, αὐτὸ ποῦ περιέκοπτε ἀπὸ τὰ ἀτομικά του ἔξοδα. Εἰς αὐτὸ εἰσῆρχετο καὶ ἡ περικοιτεῖσα ἡδονὴ τοῦ οἴνου καὶ ὁ περιορισμὸς τῶν ἀνέσεων καὶ ἀτομικῶν τέψεων. Ἐν συνεχείᾳ τὰ ἀτομικά αὐτὰ ἀποθέματα συνεκεντροῦντο, διὰ νὰ ἀποσταλῶν μὲ πρόσωπον κοινῆς ἐμπιστοσύνης εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ, ἐπίσης διαβλέπομεν τὸν θεσμὸν τῶν συστατικῶν ἐπιστολῶν, δι' ὧν συνιστάντο πρόσωπα τῆς μιᾶς χριστιανικῆς κοινότητος πρὸς ἄλλην. Τὰς ἐπιστολάς αὐτάς ἐγραφον οἱ Ἀπόστολοι.

Ἐνωρίτητα ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία διωργάνωσε τὸν θεσμὸν τῶν συσσιτίων, εἰς τὰ ὅποια συμμετεῖχον ἅτομα κυρίως πληγέντα κατὰ τοὺς διωγμούς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, χῆραι κ.λ.π. Αὐτὰ ἦσαν τὰ περίφημα Κυριακὰ δεῖπνα. Ἡ μᾶλλον ἐξ αὐτῶν προῆλθον τὰ κυριακὰ δεῖπνα καὶ αἱ ἀγάπαι. Οὕτω εἰς τὸ βον κεφάλαιον τῶν πράξεων καὶ εἰς τοὺς πρώτους αὐτοῦ στίχους, πληροφοροῦμεθα ὅτι «ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παραθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν». Ὅμιλεῖ σαφῶς περὶ «διακονίας καθημερινῆς». Τὴν μαρτυρίαν αὐτὴν ἐπεβεβαίωσαν αἱ γενόμεναι ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ εἰς διάφορα χριστιανικὰ κέντρα τῆς Ἀνατολῆς. Δι' αὐτῶν ἦλθον εἰς φῶς παλαιοχριστιανικαὶ βασιλικαὶ ἀναγόμεναι εἰς τὸν 3ον καὶ 4ον αἰῶνα, ἔχουσαι περὶ ἑαυτὰς κτίσματα ἐστιατορίων. Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν δὲ αὐτὴν ἐξελέγησαν πρόσωπα ἔχοντα τὰ ἀπαραίτητα προσόντα, ἅτινα καὶ ἀνέλαβον τὴν εὐθύνην αὐτὴν. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἐξέλεγον οἱ χριστιανοί, (ἐδῶ δύ-

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Ἡ ΠΥΡΚΑΪΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὁ Παῦλος δὲν εἶχε τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἦτο μὲν φύσις καλὴ καὶ ἀθήα, ἀλλ' ἑστέρει το τῆς εὐαισθησίας ἢ ὁποῖα εἶναι πηγὴ ὅλων τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων. Ἀνατραφεὶς ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας πλησίον τοῦ τινός, μεγαλεμπόρου, ἀνθρώπου φύσεως τραχείας, ὅστις δὲν εἶχε κατ' ὁλοκληρίαν θερηκευτικὴν ἀγωγὴν, καὶ εὐρισκόμενος εἰς ἀτμόσφαιραν χυδαίαν καὶ κοινῶν ἰδεῶν, δὲν ἐξέτιμα τοὺς ἀνθρώπους ἡμόνον ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ κέρδους το ὁποῖον ἠδύνατο νὰ φέρωσιν.

Ὁ Λουδοβίκος ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος μένων πάντοτε πλησίον τῆς μητρὸς του, γυναικὸς ἀξιολογώτατης καὶ εὐσεβεστάτης, ἔμαθε παρ' αὐτῆς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πράξεις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι ἐφώτισαν τὴν ψυχὴν του καὶ ἐκαθάρισαν καὶ κατέστησαν αὐτὴν εὐαίσθητον εἰς τὰς εὐγενεστεράς καὶ ὑψηλοτέρας ἐντυπώσεις.

Ὁ Παῦλος λοιπὸν ὀλίγον ἠννόησεν τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ του. Παραδεδομένος κατ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν θλιβεράν σκέψιν τοῦ ἀνεπανορθώτου δυστυχήματος, δὲν ἐτόλμα νὰ ἀποσύρῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀπὸ τῶν κρημνιζομένων τοίχων καὶ τῶν σιροβιλιζομένων φθγῶν, αἱ ὁποῖαι κατέστρεφον τὸ μέλλον των.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ Λουδοβίκος, ἂν καὶ ἐκ φύσεως πλέον ἀτάραχος, ἠσθάνετο οὐχὶ ὀλιγώτερον τὴν λυπὴν ζωὴν, παρατηρῶν τὴν πατρικὴν του οἰκίαν καταντήσαν ἐν ἐρείπια, ἐνθυμούμενος τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, βλέπων τὸ μέλλον διακινδυνεύον καὶ πληρὴς ἐμποδίων, τὰς ἐλπίδας του διαψευθεῖσας καὶ ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας του διαλυόμενα. Πικρὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐξέπεμψε στεναγμούς τινας καὶ περιέστρεψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ λυπηροῦ θεάματος.

Εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν δύο ἀδελφῶν, ἐξ ἰσοῦ ἐνδιαφέρουν, παρ' ὅλην τὴν διαφορὰν τῶν χαρακτήρων των ὅλοι οἱ καλοὶ αὐτοὶ χωρικοί, οἵτινες τοὺς ἡγάπων, κατέθλιβον μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς παράσχωσι βοήθειάν τινα.

—Δυστυχεῖς νέοι! εἶπεν εἰς ἐκ τῶν πλησιεστέρων γειτόνων ἰδοὺ αὐτοὶ κατ' ὁλοκληρίαν κατεστραμμένοι! Διὰ τὴν ὅλην των ἡ περιουσία νὰ σγνίσταται εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν!

Ἐξήγγησεν ἔπειτα εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν συναθροισθέντας πῶς ἡ κυρία Φιζῶ, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου της, εἶχε πωλήσει τρεῖς μεγάλας καὶ ὡραίαις γαῖας τὰς ὁποίας εἶχε πρὸς τὸ βόρειον μέρος τοῦ χωρίου. Ἀπαρηγόρητος αὐτὴ διὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον τὰ πάντα τῆς ἀνεπὸ λου αὐτὴν τὴν ἀπώλειαν, καὶ νὰ ἀπάγῃ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας της εἰς τὴν πρωτεύουσάν. Ἡ πρόθεσις της ἦτο νὰ καταθέσῃ εἰς μίαν τῶν τραπεζῶν τὰ χρήματά της καὶ νὰ λαμβάνῃ τοὺς τόκους των. Δυστυχῶς ὁ θάνατος τὴν κατέλαβε ἐν τῷ μέσῳ τῶν σχεδίων της καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ ὁγοραστῆς τοῦ κτήματος νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίτιμον. Τὸ ποσὸν τῆς ἀξίας ἐκ τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων εἶχε πληρωθῇ ἡμέρας τινος μετὰ τὸν θάνατον της εἰς τοὺς υἱοὺς της εἰς γραμμάτια τῆς τραπέζης, νόμισμα εὐκόλως ὑπὸ οὐ πυρὸς καταστρεφόμενον.

(Ἀκολουθεῖ)

ναταί τις νὰ ἀντιληφθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου) καὶ διώριζον οἱ Ἀπόστολοι. Οὕτω ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον ἀναφέρεται «προσκαιεσάμενοι οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπαν: «Οὐκ ἀρεστόν ἐστὶν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε δέ, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρομένους ἐπὶ πλήρεις πνεύματος καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρεῖας ταύτης». (Πράξ. 6, 2—4). Οἱ ἐκλεγόμενοι αὐτοί, ἦσαν οἱ διάκονοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων (ΤΑΠΚΕ) συνελθὼν ἐκτάκτως ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ καὶ ἀκούσαν τὸ θλιβερόν ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ μέλους αὐτοῦ Ἀργιμανδρίτου Μαρτυρίου Ζούλια, ἀπεφάσισε τὰ ἑξῆς:

1) Νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ κληρὸς τὴν ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ.

2) Νὰ κατατεθῶσι ἀντὶ στεφάνου Δρχ. 200.000 εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον Γ.Ο.Χ.

3) Νὰ ἐκφρασθῶσιν ἐγγράφως τὰ συλλυπητήρια εἰς τὴν βαρυναλοῦσαν μητέρα καὶ βαρυνθεντοῦντα ἀδελφόν του.

4) Νὰ ἀναρτήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ μεταστάντος εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Συλλόγου.

5) Νὰ δημοσιευθῇ τὸ παρὸν ψήφισμα εἰς τὸ φύλλον τοῦ ἀγῶνος «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1947

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΓΡΗΓΟΡΟΥΣΗΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς τὸ φιλόστονον κοινὸν ὅτι τὴν 9(11)48 πανηγυρίζει ὁ Ἱερός Ναὸς Παναγίας Γρηγορούσης ἐν Χαϊδαρίῳ. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ γυαλὴ Μέγας Ἑσπερινὸς μετὰ παρακλήσεως, χοροστατούντος Ἀρχιερέως καὶ περιστοιχιζομένου ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν. Τὴν πρωΐαν θὰ τελεσθῇ μεγαλοπρεπὴς Ἀρχιερατικὴ λειτουργία.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μεταβῶσιν, ἄς γνωρίζουν, ὅτι ὑπάρχει ἐξασφαλισμένη συγκοινωνία μέχρι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ Πειραιῶς.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

φύσιν του.

Εἶναι φυσικὸν καὶ νοητὸν ἡ γυναῖκα νὰ εἶναι διδασκάλισα, νοσοκόμος, θαλαμηπόλος. Εἶναι ὅμως ἀκανανόητον καὶ ξένον πρὸς τὴν ἐκ φύσεως ἀποστολήν της, ἡ γυναῖκα νὰ εἶναι ὑπάλληλος, δικηγόρος, μηχανικός. Τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀντικοινωνικόν, ὡς καταστρέφον τὴν μητρικὴν διάθεσιν, ὡς ἀποστεροῦν τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἀπὸ ἀνδρα οἰκογενειάρχην καὶ ὡς προξενοῦν πλεῖστα ὅσα σκάνδαλα καὶ ἔκτροπα, γνωστὰ εἰς ὅσους ἔχουν πείραν δημοσίων ὑπηρεσιῶν.

Περαινοῦντες τὴν παρούσαν μελέτην διατυπώνομεν τὸ συμπέρασμα, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιδιώκωμεν νὰ πλουτίζωμεν τὰ τέκνα μας μὲ χριστιανικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀξίας καὶ ὅχι νὰ ἀναπτύσωμεν τὴν ἀγὰ πην δι' ἀξιώματα.

Ἐχει πολλὴν ὀλιγωτέραν σπουδαιότητα τὸ παιδί μας νὰ μὴ γίνῃ γιατρός, δικηγόρος, θεολόγος, μηχανικός. Ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας εἶναι ζήτημα ὑψίστης σπουδαιότητος τὰ παιδιὰ μας νὰ γίνουν φίλεργοι, εὐλκρινεῖς, τίμιοι, φιλόανθρωποι, ἀλτροῦσταί. Ὅχι λοιπὸν ἀξιώματα διὰ τὰ παιδιὰ μας ἀλλὰ ἀξίας διὰ τὴν ψυχὴν τους.

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

κεραίαν νὰ θιχθῶσιν ὅσα οἱ πατέρες ἡμῶν παρέδωκαν ἡμῖν. Ταῦτα δὲ ἐφρόνει, καίτοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς μορφώσεώς του καλῶς ἐγνώριζεν, ὅτι ἐπιστημονικῶς ἦτο τελειώτερον ὁπωσδήποτε τοῦ Ἰουλιανοῦ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. «Μὴ τοίνυν ἀμφίβαλλε, γράφει πρὸς Θεοδόσιον Ἱερομόναχον ὁ Πηγάς τοῖς πατέροις ἔχνεσιν ἐπεσθαι· εἰ γὰρ καὶ τι κατὰ τὴν ἰσημερίαν τοῦ κανονικοῦ ἡ ἀκρίβεια διαπταίει τοῦ τῶν πατέρων, ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸς τὴν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ φάσκα ἐξεύρεσιν ἡρμοσται τὸ κανόνιον, ὅσῳ πλέον ὀπίσω δρᾶμωσιν ἐβραίων παῖδες, τοσούτῳ τοῦ ἡμετέρου Πάσχα ἀποδιίσταμεθα τὴν ἐορτὴν μακρότερον· δέος γὰρ ἦν τοῖς πατράσιν (ὡς καὶ ἐν τοῖς τῶν ἀποστόλων κανόσιν ἔστιν δεῖν), μήποτε, ἔνδον τῆς ἰσημερίας πασχάζοντες, ἢ ἐπὶ τῆς ἰσημερίας, ἢ ὅλως συμπίπτοντες τῷ Ἰουδαϊκῷ φάσκα, Ἰουδαίζωμεν· διὸ καὶ ἡ ἰσημερία τετήρηται, καὶ μετὰ τὴν ἰσημερίαν ἡ πρώτη πανσέληνος, μεθ' ἣν ἡ πρώτη Κυριακή, ἐν ἣ τὸ ἡμέτερον Πάσχα» (φυλαδ. σελ. 7. 8). Ἐν δὲ τῇ πρὸς πάσας τὰς ἑλληνικὰς ὁρθοδόξους ἐν Εὐρώπῃ παροικίας ἐγκυκλίῳ του, λέγει μετὰ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Τούτων οὕτως ἐχόντων, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ἀδελφοί, τοῖς πατράσιν ἐπεσθαι, καὶ μὴ τὰ καινὰ καὶ πρόσφατα ταῦτα κατασπάξασθαι. Ἀλλὰ φασίν, τοῦτο τῶν ἀδιαφόρων ἐστίν· Ἀλλὰ διὰ τοῦτο μᾶλλον τοῖς πατράσιν ἀκολουθητέον, ὅτι ἀδιάφορόν ἐστιν. Εἰ γὰρ καὶ κατὰ τι τῆς σεληνιακῆς ἐξέκλινε παρατηρήσεως, οὐ διὰ τοῦτο παραληπτέον. Ἐπειδὴ τοίνυν, οὐκ ἀποδοκιμάζοντες τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, οἰδὲ τῶν συνετῶν ἀθετοῦντες τὴν σύνεσιν, ἀλλὰ, τοῖς πατράσι καὶ ἡγουμένοις ἡμῶν, ἀνατολικαῖς τε καὶ δυτικαῖς, ἀκολουθοῦντες, τὰ παλαιὰ τῶν νέων προκρίνομεν δικαίως (κέκριται γὰρ ἅπασι τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ὁρθοδόξων, μηδὲν ὅλως νεωτερίζον παραδέχεσθαι μηδὲν ἀποδιοπομπεῖσθαι τῶν παλαιοῦ)» (φυλαδ. σελ. 9. 10).

Ὁ Πατριάρχης Μελέτιος ὁ Πηγάς ἐξ ἄλλου, ὡς ἐκ τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ δημοσιευομένων ἐξάγεται, δὲν ἤθελε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι τέλειον, καὶ θὰ γίνῃ ἀνάγκη, ἐὰν πρέπη νὰ ὑπάρχῃ ἡμερολόγιον ἐπιστημονικῶς ὀρθόν, νὰ μεταβάλληται καὶ τοῦτο ἐκάστοτε· ἀγνοοῦντες, λέγει ἐν τῇ πρὸς τὸν Π. Σίλβεστρον γνῶμοδοτήσεϊ του, ὅτι μετὰ τριακόσια ἔτη ἐκπεσεῖται καὶ αὐτοῦ ἡ διόρθωσις, καὶ γενήσεται πάλιν ἀνάγκη τοῖς ἀστρονόμοις ἀστρονομεῖν ἄλλας μαντευομένους ἐπιδιορθώσεις, ταῖς αὐταῖς ἀνάγκαις ὑποκειμένας, τοῦτέστι δευτέρων αἰεὶ ἐπιδιορθώσεων ἐπ' ἀπειρον δεομένων» (σελ. 72).

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΗΡΥΓΜΑ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

Ὁ ἀκαταπόνητος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου Ἀρχιμανδρίτης Πέτρος Ἀστυφίδης ὁμιλεῖ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν Πέμπτης (5 ἀπόγευμα) εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς. Τὴν πνευματικὴν αὐτὴν τροφὴν πάντες πρέπει νὰ ἀπολαύσωσιν.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τῆς ἐκλογῆς τοῦ Νέου Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος φωτίσῃ αὐτόν, διὰ τὰ φανερά αἵματά τοῦ Ὁρ. οὐ, τὸν ὁποῖον ἐκλήθη νὰ καταλάβῃ καὶ ἐργασθῇ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Μητρὸς Ἑκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἐτίμησαν καὶ ἐλάμπρυναν ἡράκλεια παραστήματα Χρυσοστόμων, Γρηγορίων κ.τ.λ.

ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΓΡΗΓΟΡΟΥΣΑ

Ἦτο μία πραγματικὴ ἀνθρωποπάλασσα τὴν Κυριακὴν τῆς 11/10/48, εἰς τὸ ἴδρυμα τοῦ Σωματείου «Ἐπίγνωσις». Ἀνθρώποι πάσης τάξεως, παντὸς φύλου καὶ πάσης ἡλικίας προσῆλθον κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων. Εἰς ὧν τὰ πρόσωπα διεκρίνετο ἡ εὐλάβεια εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου. Ὅταν δὲ κατὰ τὴν νεκρονομίαν περιφορὰν τῶν ἁγίων Λειψάνων ὁ Π. Ἀπόστολος περιέφερε καὶ τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Γρηγορούσης, πάντες γονυπετεῖς ἐπεκλόνοντο τὴν χάριν τῆς Θεομήτορος. Τοὺς ἐπισκέπτιας ἐνθουσίασε καὶ ἡ ἐργασία ἡ ὁποία διεξάγεται εἰς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο ἴδρυμα. Οὕτω νεανίδες εὐρίσκον τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, ὥστε νὰ ἀποβοῦν χρηστά τῆς κοινωνίας μέλη. Ὁρῶν ἐύρισκον πατρικὴν προστασίαν καὶ παρηγορίαν. Κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων προσῆλθον καὶ ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων, προσδῶσαντες αἶγλην εἰς αὐτήν. Ἡ παρουσία τῶν ἡτομῶν ἡθικῇ ἐπικύρωσις τοῦ συντελουμένου ἔργου καὶ μία ἐπιβράβευσις τοῦ ἀγῶνος μας.

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο εὐχεταὶ στερεώσῃ τὸ ἐγκαινιασθέντος ναοῦ καὶ εὐδώσῃ τῶν φιλανθρωπίων προσπαθειῶν τοῦ περιστέλλοντος Ἰδρύματος, τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὴν κοινωνίαν, τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα καὶ τὴν Ἑκκλησίαν.

Ο ΑΕΤΙΟΣ

Μὲ ἀφατὸν λύπην ἐπληροφορήθημεν τοὺς ἀθλίους ἀθλοῦς τοῦ ἱερωμένου ἀγύρτου. Αὐτὰ συμβαίνειν ὅταν ἀπουσίασῃ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τῷ προσώπῳ δὲ τοῦ κρημνισθέντος εἰς τὰ ἡθικὰ βάραθρα, θίγεται καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ ἐκκλησία, ἡ ὁποία φυσικὰ παρ' ὅλα τὰ ἔκτροπα δὲν παύει νὰ εἶναι «Ἁγία» διότι ὁ Ἰδρυτὴς τῆς εἶναι Ἅγιος. Τίθεται ὅμως τὸ ἐρώτημα: Ἐὰν ἡ Ἑκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἡχολεῖτο περισσότερον μὲ τὴν ἡθικὴν ἀνύψωσιν τοῦ κλήρου τῆς (ἡ ὁποία δὲν ἐπιτυγχάνεται μὲ τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς ἢ μὲ τὰς σχολὰς ἱεροκηρύκων ἢ μὲ τὰς ἐξωτερικὰς σπουδὰς) καὶ ὀλιγώτερον μὲ τοὺς παλαισημερολογίτας, χάριν τῶν ὁποίων συνεκάλεσε τὴν Ἱεραρχίαν, δὲν θὰ εἶχε ὠραιότερα ἀποτελέσματα; Πολλὸν δὲ περισσότερον εἰς διέτησιν τὴν Ἑκκλησιαστικὴν Ἐνότητα καὶ ἐξήκοντες περισσότερον καὶ αὐστηρότερον ἐλεγχον ἐπὶ τῶν κληρικῶν, θὰ παρουσιάζοντο χαμερπεῖς... Αἴτιοι;

ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρόκειται, ἀναγράφουν αἱ ἐφημερίδες, νὰ εορτασθῇ ἡ ἐπέτειος τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ὡραία ἐμπνευσις, ἡ ὁποία δίδει περιεχόμενον εἰς τὴν δημώδη ἔκφρασιν «εἰμαστε γιὰ τὰ πανηγύρια». Ἀσφαλῶς δὲ ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ προστρέξουν κατὰ τὴν ἐπέτειον αὐτήν, θὰ εἶναι οἱ πομπένες, οἱ ἐγκαταλείψαντες τὸ ποίμνιον τῶν, οἱ γονεῖς οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων τῶν, καὶ ὅσοι δὲν ἐφήρμοσαν, τὰ ὅσα ἡ χριστιανικὴ πίστις συνιστᾷ.

Τοιῦτοι ἐπέτειοι ἀσφαλῶς μᾶς ἐνθυμίζουν τὸ μεγαλεῖον τῆς πίστεώς μας, μᾶς ἐλέγχουν ὅμως διότι τὸ στερεώμεθα.

ΤΩΝ ΟΙΚΙΩΝ ΕΜΠΙΜΠΡΑΜΕΝΩΝ

Δὲν εἶναι τῆς παρούσης στήλης ἔργον νὰ κρίνῃ τὰ ἔργα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ τόπου. Δεδομένου ὅμως ὅτι καὶ οἱ συντάκται καὶ οἱ ἀναγνώσται τοῦ παρόντος περιοδικοῦ εἶναι Ἕλληνες ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἐπιθυμοῦντες τὴν εἰρήνευσιν τοῦ τόπου, ἀναγκαστοὶ καὶ λυποῦνται βλέποντες ὅφ' ἐνὸς μὲν σύμπαντα τὸν ἑλληνικὸν λαὸν μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Βασιλέα του νὰ μάχεται τὸν ὑπέρτατον τῆς ἱστορίας ἀγῶνα, ὅφ' ἑτέρου δὲ τοὺς πολιτικούς ἀνδρας τοῦ τόπου ἐρίζοντας περὶ τῆς ἀρχῆς. Ἀντὶ δὲ παντὸς ἄλλου ἔρωτᾷ τοὺς νενοσποῦδους καὶ καιροσκόπους «Ὡ ἀνόητοι τῶν οἰκίων ἡμῶν ἐμπιμπραμένων ὑμεῖς ἄδετε»;

Ε.Ν.Γ.Ο.Χ.Τ.Ε.

Ἀνεκὰθεν φρονοῦμεν καὶ πιστεύομεν ὅτι ὁ παράγων τῆς Νεολαίας εἶναι οὐσιώδης διὰ τὴν πρόδοον ἐνὸς ἔργου. Δι' αὐτὸ χαίρομεθα ἰδιαιτέρως καὶ σεμνυνόμεθα ἔχοντες εἰς τοὺς κόλπους μας τὸν περισσεύον τούτου σωματεῖον. Θέλομεν ὅμως νὰ ἴδωμεν ἀναπτυσσομένην τὴν νεανικήν των πρωτοβουλίαν καὶ ἐκδηλοῦμεν τὸν τὸ σφύζον εἰς τὰ στήθη των θάρρος. Ὅταν προηγηθοῦν αὐτὰ θὰ ἀκολουθήσῃ κατ' ἀνάγκην ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ προσοχὴ ὧν πρὸς τὸ ἔργον των, τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὴν Ἑκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος.

Π. Θ. Ε. Ο. Κ.

Ὅπως εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα τὴν ἀνάδειξιν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου τοῦ κ. Ἀλ. Κόντου. Ἡ δραστηριότης του, ὁ ζήλος του, ἡ κοινωνικὴ του θέσις καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη του εἰς τὸν ἱερόν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα, εἶναι ἐγγυήσεις ἐπιτυχίας καὶ προόδου. Ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν καὶ τὸν παρατηθέντα κ. Β. Κηρύκον διὰ τοὺς ἀγῶνας του καὶ εὐχόμεθα ὁ πῶς ὁ Κύριος ἐνισχύσῃ τὸν ἀναλαβόντα κ. Κόντον, ὥστε νὰ διορθώσῃ ὀρισμένα πράγματα καὶ νὰ ἀναγάγῃ τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰς τὸ ἀρμόζον ἐπίπεδον, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος.

Η ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΚΑΠΑΝΗ

Μέχρι τινὸς ὁ μόνος συνήγορος τῆς αὐθεντικότητος τῆς Βίβλου (πηγῆς τῆς θερησκείας μας) ἦτο ἡ εὐσέβεια τῶν πιστῶν. Αὕτη ἡμύνθη ἐναντίον τῶν ὀλιστῶν, ἐναντίον τῆς αὐστηρᾶς ὀρθολογιστικῆς κριτικῆς. Καὶ ἦνθεξε θριαμβεύσασα.

Τελευταίως ἦλθε καὶ ἡ ἐπιστήμη νὰ ἐπικυρώσῃ διὰ τῆς ἐρεῦνης τῆς, τὴν ὀρθότητα τῶν λεγομένων. Οὕτω ἡ σκαπάνη τῶν ἀρχαιολόγων (ὡς μᾶς πληροφορεῖ ἡ «Καθημερινή» τῆς 31/10/48) φέρει εἰς φῶς δόλοκληρα τὰ ἐδάφη, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔλαβον χώραν, τὰ μεγὰλα γεγονότα τῆς Γενέσεως καὶ τῆς Π. Δ.

Κατόπιν αὐτῶν καὶ ὁ κατακλισμὸς τοῦ Νῶε κατοχυροῦται ἀρχαιολογικῶς καὶ ἡ πτώσις τῶν τειχῶν τῆς Ἱεριχοῦς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τὰ πάντα καταναλίσκονται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἐρεῦνης. Χαίρετε λοιπὸν καὶ ἀγαλ' εὐσθε!

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτογῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος κ. Χριστοφῆρον, Χαλκοκονδύλη 7 — Ἀθῆναι

Διευθύνσις Τυπογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι.